

Мустақилларининг биринчи йилида «Мерос» нашриёти томонидан чоп этилган ушбу рисолани ҳамон қўйимдан қўймай үқийман. Мутафаккир бобомиз Алишер Навоийнинг бир канча асарларидан хабарим бор эди-ю, буниси ни энди үқирдим. Эсимни таниганимдан бўён Навоий бобомизни таниганим. Одамийлик ҳақидаги ҳикматли сўзлари дилимда муҳрланиб қолган. Ҳаётда бироз адашгудек бўлсан асарлари йўлимга нурашфон бўлади.

«Одами эрсанг демагил одами Ониким йўқ ҳалқ гамидин гами». «Билмаганин сўраб ўргантан олим, Орланиб сўрамаган ўзига золим».

Шу икки байтларни деярли ҳамма мактабларда кўрагдим. Тарбиявий аҳамиятга эга эди. Биз ўқувчилар учун келажак сари парвоз этирадиган қўш қанотимиз эди. Навоийнинг бу байтлари ҳозирги кунларимизда ҳам ўз аҳамиятини сақлаб туриди...

«Арбаъийн»ни қайта-қайта үқиб, одамийлик қиёфасини тасаввур этдим. Худди мусавирилардек акс этиби. Навоий фикрининг тиниқлиги, авлиёсифат, донишмандларни ёқди. Ўз кучлари етарли бўлсада ўзларидан ҳам кўп билгандарга ёндошибилар. Илгари «Хамса»ни ёзганларни Навоий Ганжавийга сунниб иш қўилган бўлсалар, эндилика устоз Жомийга мурожаат этиб, у кишини ўта одоб билан эъзозлаш шундай ёзибди:

Чун соғ аҳли пок фаржоми, Покфажам-у покфар Жомий.

Ул яқин сори дастир манга,

Қиблаву устоду пир манга.

«Арбаъийн»да ёзилган ҳар бир шеърий мисалар ўқувчидан завқ уйготади, одамийлик ва мусулмонлик нималардан иборат эканлиги ҳақида уйга толдиди.

Мўмин эрмастур улки, иймондин, Рўзгорида юз сафо кўргай.

Токи, қардошига раво кўрмас —

Неким, ўз нағсига раво кўргай.

Бошқа бир ҳадисда:

Ким мусулмонлиг айласа даъво,

Чин эмас гар фидо қилур жонлар.

Ул мусулмондурки, солимдур,

Тили-ю, оғиздан мусулмонлар.

Сир эмаски, Алишер Навоий устозлари Жомийни пайгамбар ҳадисларидан саралаб олган қирқ ҳадисни форсий-тожик тилидан соғ ўзбекчага шеърий усуслада ўтирганлар. Туркий ҳалқларга тушуниришга, етказишига ҳаракат

қилибдилар, одамийлик нималигини тарғиб қилишларининг ўзи — савобли ишдир.

Ушбу ҳадисларду шу куннинг талабини сезяяпмиз. Навоий оила бошлиқларининг бурчи, мусулмонлик хусусида Жомийнинг форсий-тожик тилидаги ҳадисини ўз тилимизда ифода эта олган.

Раҳм-шафқатли бўлиш ҳақида Навоийнинг ҳадисдаги ушбу мисралари ҳам диққатни тортади:

Тёнгридин раҳм агар тамаъ қўйсанг, Аввал ўлмоқ кераксан элга раҳим. Ҳар кишиким, улуска раҳм этмас, Анга раҳм айламас раҳими карим.

«Арбаъийн» рисоласида одамийликка хос ҳадислар талайгина. Навоий бобомиз ҳаётда фойдаланис учун пай-

гамбаримизнинг қирқ ҳадисни савобли иш бўлар деб, ўзбек тилига маҳорат ва ҳаяжон билан ўтирап эканлар, саралаб олаётгандаридан биз илм соҳибларини ҳам унутмайдилар. Одамийликка хос: «Пок де, пок е, пок яш» деган мақсадларини қайта-қайта ўтирадилар. Поклик мисоли дараҳтнинг ўқ илдизи, ўқ илдизи бўлмаса ҳар қандай дараҳт қуриб, ўқиб бўлиб кетишини тарғиб қилидилар.

Қайси мажлисдаким, ёшиттинг сўз, Билки, ул сўз санга омонат эрур.

Гар ани ўзга ерга нақл этсанг, Ул омонатка бу хиёнат эрур. Деди: кўп сўзлаган хато кўп этар,

Улки дерлар они валиюллоҳ. Ҳар балоким этар, эрур сўздин, Бўйла ҳукм айлади набилюллоҳ.

Куни кечаки Темурйлар тарихи давлат музейига кириб, Навоий замонида Тошкентда яшаган Ҳожа Аҳрор Валийнинг Навоийга ёзган мактубларини үқиб ҳайратга толдим. Мактубда шундай дейилиди: «Эштишимча онҳазрат, яъни султонга мулозамат қилишидан (Ҳусайн Бойқаро назарда тутиляпти) гоҳо маломат чекар эканси. Илтимос шуки, мусулмонларга мадад етказмоқ ва бирор фақиринг дили мушкуллик халос топиб, шод бўлмоги учун хотира тарафигизни сарой хизматидан узманг. Бирор киши ҳам мусулмонлар гамини ейшини ўйламай қўйган бу вақтда уларга гамхўрлик қилиши — энг ҳайрли иштир!» Ҳожа Аҳрор маслаҳатларига кура Навоий шоҳлик саройини тарк этмай, ҳалқ гамида яшабдилар. Демак, одамийлик ҳақидаги ҳикматли сўзларини шу мактубдан сўнг ёзганлар деган фикрда бўлиш мумкин.

Маҳмуд РАМАЗОН ўғли, Узбекистон Бадиий академииси Санъатшунослик илмий-тадқиқот институтининг илмий ходими.

Улуғ алломаларнинг дўстлиги ҳам буюк бўлади. Ўтиш тарихимизда бу фикримизга кўплаб мисоллар кеттиришимиз мумкин. Бунинг ёрқин мисоли қилиб улуғ ўзбек шоири Алишер Навоий ва форс-тожик адаётининг йирик намояндаси Абдурахмон Жомий дўстлигини кўрсатиш мумкин. Гарчи, бу икки даҳо ижодкорлар икки тилда ижод қўйланадилар, бирор уларнинг ижодий маслаклари бир бўлган.

Жомий Навоийни жуда эъзозлар ва хурмат килар эди. Айни пайтда, Навоий ҳам Жомийни ўзга устоз ва пир санар эди. Жомий катта обруға эга бўлса-да, лекин факирона куллаб камтар хаёт кечиради. Бу кулбани кўпчилк сизида қилишини орзу килар эди. Жомий қандай янги асар яратса, доимо Навоийдан унга баҳо беришини илтимос килар эди. Шунингдек, Навоий ҳам янги асарларини Жомийга биринчи бўлиб ўтиради.

Жомий Навоийга ўз она тилида «Хамса» асарини яратишга хайрихолик кўрсатган, маслаҳатлар берган ва унданаган. Бу асар юзага келгач, Жомий асарининг ҳалқ ўтасида кенг шуҳрат топишига ёрдам кўрсатган.

Жомий Навоийнинг давлат арбоби сифатидаги фолиятига ҳам катта ёзтибор билан қараган. Унга тегиши маслаҳатлар бериб турган. Уларнинг дўстлигига фақат ўлимгина раҳна соглан. Навоий Жомийнинг

Алишернинг жонажон дўстлари

вафоти муносабати билан ўтказилган барча маъркаларга ўзи бўш бўлган. Ва дўстлик хотираларини абдийлаштириш мақсадида Жомийга башшабл махсус «Хамсатул-мутахайирин» асарини ёзган.

Хикоямиз дўстлик хусусида борар экан, Навоий ва Ҳусайн Бойқаро муносабатлари ҳақида ҳам тўхталиб ўтсан. Булар ёшлиқдан бирга ўсиб, ўқиб, тарбиянишган. То умрининг охиригача 56 йил дўст бўлишган.

Навоий «Вакфия» асаридан ёзишича, Навоийнинг отаси Бойқаро отаси хонадонида хизматда бўлган. Хатто, бу дўстлик, яқинлик илмиздан ундан ҳам олдинроқ бошланганига ишоралар бор.

Улар мактабда бирга ўзиб юришган чоғларидә, қалбарида адабиётга кучли ҳавас ўйонган. Ана шу ижодга бўлган ҳавас ҳам уларнинг дўстлик ришталари абдий болганишига турткি бўлган.

Кейинчалик Ҳусайн Бойқаро давлат ҳуқмдори бўлгандарга ҳам, Навоийга «давлат маншурни» — таклифнома юбориб, саройга хизматга чакирган. Навоий таълифи қабул қилиб, аввал саройда Бош мухрор, сўнгра Бош амир лавозимларида дўстига садоқат билан хизмат килган.

Навоий давлат арбоби сифатida ҳалқ манфаатлари йўлида тинмай меҳнат килди. У ҳалқ учун 360 дан ортиқ йирик маданий ишоотлар курдиради. Кўплаб ортиқа соликларни бекор килид, турли урушарниң олдини олди. Бу ишларни у дўстли Ҳусайн Бойқарога суннган ҳолда амала ошириди.

Навоийнинг таъкидлашича, Бойқаро даврида маданият 20-йилга ортган. Шунингдек, у «Ҳусайний» таҳаллусида ғазаллар ҳам ёзган. Унинг «Рисола. Девон»и бизда нашр этилган. Ундан ўрин олган шеърлар бадиий жиҳатдан мукаммаллиги билан ажralиб туради.

Ҳусайн Бойқаро ҳам Навоийнинг улуғ ижодкорлигига, чин инсонлигига катта баҳов берган. Уни чексиз хурмат килган. Лекин бу дўстликка содик сиймоларни ҳам бевақ ўлим ажратган. Навоий вафот этгача, Ҳусайн Бойқаро дўстининг ўйида уч кун аза очиб, мотам тутиб ўтирган.

Бир сўз билан айтганда, дўстлик бу мукаддас тушунча. Улуғ алломаларининг самимий ва беғубор дўстлиги эса ҳозирги кунларимизда ҳам барча учун ибратлидир.

Баҳодир ҲАБИБ, адабиётшунос.

Шарқ дурдоналари

УСТОЗ

«Тошкент оқшоми» мухарририятида заҳматкаш инсон Тўлқин ака Расулов хузурда ўтираш эдим. Эшик очилиб, бизнинг институтда ишлайдиган кекса домламиш Шорасуд Зуннун кириб келдилар. Мен Ш. Зуннун билан бирга ишлассам ҳам, у киши билан ҳали яқиндан таниш эмас эдим. Домла ҳам менинг юзимдан таниса-да, отимни билмас эдим. Биз ўрниниздан туриб, домлами кутиб олдик.

— Мана, устозингиз ҳам шу ерда, — деди Тўлқин ака домла билан кўришаётбига менинг ишора килид.

Мен ҳам, домла ҳам хайрон булиб, бир-бизимизга қарадик.

Тўлқин ака тушунтириди:

— Мана шу йигитни деб, «Оқшом»га боғланиб қолган эдингиз, шунга ҳазил қилиб, устозингиз деялман.

Абдадий бахт сари йўлловчи — устоз,

Билмаганин аён айловчи — устоз.

Калбингдан жаҳолат зангини ювий,

Маърифат дурниш жойловчи — устоз.

Домла кўлидаги материалы Тўлқин акага топшириб бир иккига сўзлашди-да, қишиб кетдилар. Мен Тўлқин акага нега бундай дедингиз, манисида қарадим. Тўлқин ака:

— Домла сизнинг устингиздан туриб, домлами эдингиз.

Домла: «Бу асар бошдан-оёп подшоларнинг мактоби хакида, демак подшоларни қайтариб олиб келиш керак экан-да» деган эдилар. «Уни сиз билан бирга ишлаетган Махмуджон тайёрлаб берягати» деган эдим, бирок, домла сизни танимади. Мен домлана: «Олим одам экансиз, бундай нарсаларга аҳамият бериш ўрнига ўзингиз одоб-ахлоқ ҳакида ёзиб беринг, ҳалхимиз имлингиздан фойда олсин» дедим. Шундай килиб, «Оз-оз ўрганин доно бўлур...» руҳни пайдо бўлди. Домла сизни танкид менинг охирига ўзингизни ёзган.

Ха, Ш. Зуннун «Тошкент оқшоми»да анча йиллар бу руҳни олиб бордилар. Ёзгандар «Оз-оз ўрганин доно бўлур» номи остида бир неча марта китоб ҳам бўлиб чиқди. Биз кейинчалик домла билан ота-бала бўлиб кетдик. Улар менинг охирига деган эдим.

Оларни билан одам бўлмассан, Олкин билан ғамга тўлмассан. Яхши деган ном колдирсан, Кўллар ўлар, сен-чи ўлмассан.

РАИС

Таътиллардан бирда Марҳаматга бордим; катта акам бордайхай Махмуд:

— Аъзамхон раис ўзига ўзигондомиз бўлиб, уш вилоятининг Аравон туманида ѡшар, узоқ йиллар көлгандар. Ёзгандар «Оз-оз ўрганин доно бўлур» номи остида бир неча марта китоб ҳам бўлиб чиқди. Биз кейинчалик домла билан ота-бала бўлиб кетдик. Улар менинг охирига деган эдим.

Мен акам билан тўйга боришига роzi бўлдим. Акам бордик иккиси билан:

— Бундай уч-турт йил аввал Аравонда бир ўтиришда раис билан бирга бўлган эдим. Журналда босилган бир ўсимликтарни долирилини ўзимни ўтиришадига келиб ўтди. Мен ўтиришадига келиб ўтди.

Кор аста ётар тоғ хосил килир,

Дараҳтлар кўпаяр, боян килир килир.

Арзимас кўринган ҳар бир ёмон феъл,

Йигилиб, юрақда дод хосил килир.

Харжалай тўйга бордик. Х

Ўзбек адилари – «Оқшом» учун

(Давоми).

Эшик очиди-ю Жалил ижроқум вакилини бошлаб кирди. Асадбек «ўйлани нариги маҳалладан сол, бу берузилмайди», дегач, «ижроқумдан келган ўртқо» беихтиер равишда «иш бошланган, лойиҳани узгартриб бўлмайди», деб юбордик тилини тишлди. Асадбекнинг уйракиб қарашига дош беролмай изига чекинди. Жалил унга эргашган эди, Асадбек заҳарли овози билан уни тўхтатди:

– Жалил!

– Кузатиб кўяй, – деди Жалил, остона ҳатлаб.

– Жалил! – заҳарли овоз энди таҳид либосига ўрди. – Ўтири. Чакирилмаган меҳмон, ёзи кетаверади.

– Танчага чўл олиб чиқаман.

– Ўтири дедим, сенга!

Жалил қайтиб, танчага омонат ўтириди. Кейин ўриндан турбি кўшини хонага кирди-да, электре печи олиб чиқиб кўяй:

– Ахмоқлик ҳам эви билан-да. Сен ахмокка кўшилиб шамоллашга тобу тоқатим йўк, – деб янга ташкирга чиқди. Чу-тўрт дакиқадан сунг хонандоз тұла чўг тўғтариб кирб танчага солди. Чап панжасида сикимлаб турган исирини чўнг устига ташшаб, жойига ўтиргач, «танинг бўлса ани энди гапир» дегандай ошана-сига қараб олди.

Асадбекнинг унга айтадиган гапи йўк эди. Факат бир неча дакиқалик ёғлизлиқдан сунг дустининг ёни-да бўлмогани истаб қолганди. Бир зумлик сукутдан кейин Жалил қарашига ярашили жавоб олди:

– Илгари ҳам шунака ахмоқмидинг ёни энди ахмок бўляпсанми?

– Ҳа, уаҳон, нимага ачишиб колди?

Ўртогоғнинг бошлаб киришинг шартмиди:

– Жалил нотури иш қылганинни англаб турса ҳам айбига икор булгиси келмади:

– Ўйма-үй юрган экан, мен бошлаб келимманим!

Жалил авж пардасини озигина кўтариши эвзагига даҳанаки олишсанни дебочасидай ўз фойдасига ҳал килди. Иттихони феъли атасига маъмути деганларидек, ошнасининг килигини яхши билган. Асадбек «яна бобилаб бермасин», деган ҳавотирилди ўйда мағлублик тамғасига итоат этиб багдан колди.

Өғиднан исиск ўтгач, бадан бўшаши. Ўйку босиб мудрай бошлаганда кўча эшик олими, остоңдан тўн билан теллак кўтаратган Халимжон кўриди. Жалил ўриндан турәтганида Асадбек кўзларини очиб, ташкирга қарб олди-да, ошнасининг меҳрибонлигидан ийтифатди. Тун, теллак, исиск жун кўйлаб, жун пайлок олиб келишига Халимжонни жўнтиш хатто ўзининг ҳам ҳаёлига келмаган эди. Асадбек кийимларни алмаштириб олган дечада кайнос ўршига бўлмаса ҳам, ўртогоғнинг зўри билан шўрўнни хўрлилатиб ичиб олди-да. Иккиси чойни кетма-кет ичиб олган. Жалил лула болишига ёнбошли:

– Камбағалнинг тўйғани – чала бой бўлгани, – деди у кекириб. – Сенга кўшилиб мен ҳам бой бўлдим, Ҳудога шукур.

– Мени? – деди Асадбек.

– Сен мендан баттарор камбағалсан.

– Шўрва ичандан кенин ҳамми?

Сен камбағал – бой дегандай нимани тушинасан ўзин? Пулинг кўп бўлсан ўйк бўлса камбағалмисан? Пут деганинг кўлининг кирими? Собитхоннинг гапларини эшитгансизан? Одамнинг чўнчига эмас, иймони бой бўлиши керак. Этамнинг одигига шу боялик билан бориб рупаре бўлмаси.

– Шўрва ичсан иймон бой бўлдими?

– Каллан жойидами? Шўрва нимао иймон нима, фаригка борасанни ўзинг?

Жалилинг чала мулалиги тутиб, у ерда бу ерди эшитиланни дастак килиб «амир маъруф»ни бошлаб юборди. Асадбекнинг химигина ўтириб тинглаши Жалилга илхом кувватини берди – ҳали у, ҳали бунишдан чўклиб-чўклиб, бўзчи билганини тўқиганин дайди гапиравери.

Асадбекнинг сомелиги зоҳирян эди. Ҳаёли Чувидининг ўлимига доир муммалор чигилини очиш билан банд бўлгани сабабли айтлаётган насиҳатлар у кулогидан кириб бунишдан чикар, мияга ўтишига, фикр хазинасидан жой олишига унинг охиз ҳолати йўл кўймас. Ўнинг энти маъмути – Жалилининг тинмай «сайраб» туриши. Нима деса ҳам майли, гапирига бас. Ҳозирги холатда Асадбекнинг вайрон кўнгли ёғлизлик азобига дош беролмайди. Жалил ўйига кириб чиқишина буни хис киди – ўй деворлари ўриндан сийжих уни сикада бошлади. Жалилинг жим ўтириши эса ёғлизликтан ҳам гапираверди.

Тошкентда ўтгач, бадан бўшаши. Ҳаёли Чувидининг ўлимига доир муммалор чигилини очиш билан банд бўлгани сабабли айтлаётган насиҳатлар у кулогидан кириб бунишдан чикар, мияга ўтишига, фикр хазинасидан жой олишига унинг охиз ҳолати йўл кўймас. Ўнинг энти маъмути – Жалилининг тинмай «сайраб» туриши. Нима деса ҳам майли, гапирига бас. Ҳозирги холатда Асадбекнинг вайрон кўнгли ёғлизлик азобига дош беролмайди. Жалил ўйига кириб чиқишина буни хис киди – ўй деворлари ўриндан сийжих уни сикада бошлади. Жалилинг жим ўтириши эса ёғлизликтан ҳам гапираверди.

Худо сенинг жонининг кайтиб берди, бир ўлиб, бир тирилдинг, – деди Жалил. – У дунёга ўтишинга бир карич колувди. Ўлсан нима бўлман, деб ўлмадиманги ҳеч?

Бу савол Асадбекнинг сомелиги соҳта экани, «амир маъруф»ни тингламайтанини фошклиди.

– Сенга гапириманни ё демонги? – деди Жалил зарди оханди.

Асадбек қовоқ ўюб қараб кўиди-ю, индамади.

– Ҳали ҳам аламинг бормиди унда. У бечора атай килибди? – Мусулмон мусулмонини гунохини чу кун ичиди кеириб юборди.

– Эшитсан тушинардинг, – Жалил шундай дегач, савлони тақорлари.

Асадбек хэйлидаги паришонликни яшириш учун жавобдан бўйин товлади:

– Улимни ўйлаш учун касал бўлиш шарти, ўзинг ўйлашсанисми?

– Менинг ўйлашмани бошқа, сеники бошқа. Оллоҳ, чакирика «лабба-й!» деб кетавераман.

– Иккиси кило гўшту иккиси кило гуруч демокни.

(Давоми бор).

Менинг бу дунёда ачиниб ташлаб кетадиган матоҳим йўк. Сенга кийинроп – шунча тупланган мол-дунёни ташлаб кетишининг ўзи бўлалини? Ҳали бу топган-тутанганинги хисобина беришинг ҳам бор. У ёқда юмшоқ қаравоти бар ёстиклар ийк. Муздек ерда ётасан бошинганда битта гувал кўйи-иб...

Бу гапни ўшитган Асадбек худди лахадда ётандек сесканни кетди:

– Гапининг совуқини қара, ойинг музхонада тукканларни сени?

– Гапин совуқ бўладими, иссикми – ҳакиқат шу!

Кўя эшиги очиблиб Тўлкин кўриннаганида уларнинг бу «ширин» сухбатлари сўкиш билан якуннанини аниқ эди. Тўлкин уларнинг синфодиши, айнан шунинг йўлголган пероси туфайли болалар Асадбек тупуриб, «халқ душманинни боласи-га ўз нафратларини изор этишган эди.

Асадбек қайтиб, танчага омонат ўтириди. Кейин ўриндан турбি кўшини хонага кирди-да, электре печи олиб чиқиб кўяй:

– Ахмоқлик ҳам эви билан-да. Сен ахмокка кўшилиб шамоллашга тобу тоқатим йўк, – деб янга ташкирга чиқди. Чу-тўрт дакиқадан сунг хонандоз тұла чўг тўғтариб кирб танчага солди. Чап панжасида сикимлаб турган исирини чўнг устига ташшаб, жойига ўтиргач, «танинг бўлса ани энди гапир» дегандай ошана-сига қараб олди.

Асадбекнинг унга айтадиган гапи йўк эди. Факат бир неча дакиқалик ёғлизлиқдан сунг

дистининг ёни-да бўлмогани истаб қолганди. Бир зумлик сукутдан кейин Жалил қарашига ярашили жавоб олди:

– Илгари ҳам шунака ахмоқмидинг ёни энди ахмок бўляпсанми?

– Ҳа, уаҳон, нимага ачишиб колди?

Ўртогоғнинг бошлаб киришинг шартмиди:

– Ўйма-үй юрган экан, мен бошлаб келимманим!

Жалил авж пардасини озигина кўтариши эвзагига даҳанаки олишсанни дебочасидай ўз фойдасига ҳал килди. Иттихони феъли атасига атасига маъмути

дегандай ўтириди.

– Жалил! – заҳарли овоз энди таҳид либосига ўрди. – Ўтири. Чакирилмаган меҳмон, ёзи кетаверади.

– Танчага чўл олиб чиқаман.

– Ўтири дедим, сенга!

Жалил қайтиб, танчага омонат ўтириди. Кейин ўриндан турбি кўшини хонага кирди-да, электре печи олиб чиқиб кўяй:

– Ахмоқлик ҳам эви билан-да. Сен ахмокка кўшилиб шамоллашга тобу тоқатим йўк, – деб янга ташкирга чиқди. Чу-тўрт дакиқадан сунг хонандоз тұла чўг тўғтариб кирб танчага солди. Чап панжасида сикимлаб турган исирини чўнг устига ташшаб, жойига ўтиргач, «танинг бўлса ани энди гапир» дегандай ошана-сига қараб олди.

Асадбекнинг унга айтадиган гапи йўк эди. Факат бир неча дакиқалик ёғлизлиқдан сунг

дистининг ёни-да бўлмогани истаб қолганди. Бир зумлик сукутдан кейин Жалил қарашига ярашили жавоб олди:

– Илгари ҳам шунака ахмоқмидинг ёни энди ахмок бўляпсанми?

– Ҳа, уаҳон, нимага ачишиб колди?

Ўртогоғнинг бошлаб киришинг шартмиди:

– Ўйма-үй юрган экан, мен бошлаб келимманим!

Жалил авж пардасини озигина кўтариши эвзагига даҳанаки олишсанни дебочасидай ўз фойдасига ҳал килди. Иттихони феъли атасига атасига маъмути

дегандай ўтириди.

– Жалил!

– Кузатиб кўяй, – деди Жалил, остона ҳатлаб.

– Жалил! – заҳарли овоз энди таҳид либосига ўрди. – Ўтири. Чакирилмаган меҳмон, ёзи кетаверади.

– Танчага чўл олиб чиқаман.

– Ўтири дедим, сенга!

Жалил қайтиб, танчага омонат ўтириди. Кейин ўриндан турбি кўшини хонага кирди-да, электре печи олиб чиқиб кўяй:

– Ахмоқлик ҳам эви билан-да. Сен ахмокка кўшилиб шамоллашга тобу тоқатим йўк, – деб янга ташкирга чиқди. Чу-тўрт дакиқадан сунг хонандоз тұла чўг тўғтариб кирб танчага солди. Чап панжасида сикимлаб турган исирини чўнг устига ташшаб, жойига ўтиргач, «танинг бўлса ани энди гапир» дегандай ошана-сига қараб олди.

Асадбекнинг унга айтадиган гапи йўк эди. Факат бир неча дакиқалик ёғлизлиқдан сунг

дистининг ёни-да бўлмогани истаб қолганди. Бир зумлик сукутдан кейин Жалил қарашига ярашили жавоб олди:

– Илгари ҳам шунака ахмоқмидинг ёни энди ахмок бўляпсанми?

– Ҳа, уаҳон, нимага ачишиб колди?

Ўртогоғнинг бошлаб киришинг шартмиди:

– Ўйма-үй юрган экан, мен бошлаб келимманим!

Жалил авж пардасини озигина кўтариши эвзагига даҳанаки олишсанни дебочасидай ўз фойдасига ҳал килди. Иттихони феъли атасига атасига маъмути

дегандай ўтириди.